Rejtő Jenő

Minden jó, ha vége van

adamo books kiadó

Rejtő Jenő

Minden jó, ha vége van

Kiadó: Adamo Books Kft.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2020

ISBN: 978-963-453-727-4

Írta: Rejtő Jenő

Borítót készítette: Ádám Ágnes

Korrektor és szerkesztő: Nemere Ilona

Tördelte: Markó Richárd

Tartalomjegyzék

Első fejezet - Egy belgát felpofoznak 4
Második fejezet - Jön Morbiczer, és kezdődik a prosperity 12
Harmadik fejezet - A főkonzulátus megalakul, de a posta leég 17
Negyedik, fejezet - Maratoni gyaloglás száz méteren 22
Ötödik fejezet - A bélyegkereskedőnek még jobban tetszik a nő 27
Hatodik fejezet - Svéd ulánusok tűnnek fel 31
Hetedik fejezet - Egy expedíció vágtatásba kezd, egy másik elindul 38
Nyolcadik fejezet - Mr. Rockstein nem nevet utoljára 42
Kilencedik fejezet - Az expedíció ismét vágtat 46
Tizedik fejezet - Minden jó, ha vége van 50

Ötödik fejezet

A bélyegkereskedőnek még jobban tetszik a nő

Doktor Morbiczer már huszonnégy órával előbb útra kelt az autóján, amelyhez ez alkalommal pótkocsi is volt kapcsolva. Előbb kellett odaérnie Talugiba, mint a vásárlónak. Társaságában volt egy göndör hajú, horgas orrú úr is, Paulsen nevű egyén, akivel Morbiczer őexcellenciája újabban szaporította Talugi köztisztviselőinek számát.

Taurirtig a gyönyörűen kiépített új afrikai műút vezet egy magas töltésen a Szahara homokdűnéi között. Itt váratlanul véget ér a bitumen, autó már csak tiprólánccal folytathatná az útját, mert futóhomok következik. Taurirt oázisában éppen ezért gyönyörű garázs volt, ahol az autókat leállították, és hatalmas tevepark is találtatott, hogy a további úthoz karavánt lehessen szervezni. Taurirt mozgalmas és jól jövedelmező oázis volt. Doktor Morbiczer is összeállította háromtagú karavánját, a pótkocsi tartalmát teherhordó öszvérekre rakatta, és tevén folytatta útját. Taurirtból elindulva, alig néhány órányi ügetés után egy sor homokpad mögött hat emberből álló karavánt pillantottak meg.

– Ha nem csalódom, az ott doktor Roheim expedíciója! – mondta Morbiczer doktor a vezetőjének. És nem csalódott. Ördöge volt. Valóban, doktor Roheim személyesen vezette a társaságot, amint ez a találkozásnál kiderült. A doktor tömzsi ember volt, szája széléig egy sebhely vonult végig, és valami külföldi egyetemen majomszakos tanár volt. Legalábbis ő így mondta. Morbiczer doktor barátságosan üdvözölte, jól ismerte Roheimet, hiszen ő adott engedélyt rá, hogy Tulagiban is kutathasson céljainak megfelelő majom után. A két úriember barátságos eszmecserét folytatott, de nem sokáig maradt együtt az expedíció és a

követségi karaván, mert Roheimék letáboroztak, míg Morbiczer doktor folytatta az útját.

Mister Rockstein hatalmas Maybach kocsin indult útnak. A hallban két polgári ruhás rendőr várta, akik Talugiba fogják kísérni. A két detektív legnagyobb meglepetésére mister Rockstein egy fantasztikusan magas, valószínűtlenül vörös hajú ember társaságában jelent meg, akivel eddig még nem mutatkozott Marokkóban. A vörös ember szeplős volt, és állandóan bután vigyorgott.

– A titkárom, Mr. Brown – mutatta be óriási kísérőjét Rockstein a detektíveknek. A titkár közömbösen vigyorgott rájuk, kabátja belső zsebéből egy sonkás zsemlyét vett elő, és beleharapott. Ezután mind a négyen kimentek a Maybach kocsihoz, amely megindult a városon át, és keserves tülköléssel, félórai csigalassú csúszkálással keresztülvergődött a Suq gomolygó embertömegén, míg kiértek a városból. Innen indult el szelíd vonalú szőlődombok között a Szaharában folytatódó műút.

A magas töltés széles fehér sávján szikrázó afrikai napfényben repült az autó, és a lehullott nagy szőlőlevelek sokasága bronz- és rőtszínű borongással vonta be a lágy vonalú szőlődombokat, amelyek Ain-Sallah előtt belepusztultak a Szahara végtelen homokhullámaiba. Rockstein már megtanulta a trópusi viseletet, és ő is abban az egy szál lenge vászonban volt, könnyű parafával a fején, mint a detektívek. Még így is úgy érezte, hogy izzik a teste a harmincfokos délelőttben. Brown úr nem vett tudomást a melegről, nyugodtan izzadt, és nyugodtan evett, később pedig arcára borította a Daily Heraldot, és úgy aludt, hogy horkolása elnyomta a motorbúgást.

– Nyugodt ember – jegyezte meg az egyik detektív.

– Sajnos – felelte Rockstein úr, aki nem szerette, ha egy angol gentleman a társaságban hangosan alszik.

– Tulajdonképpen hány bélyegből áll ez a sorozat? – kérdezte az egyik polgári rendőr.

– Huszonnégyből – adta meg a felvilágosítást Mr. Rockstein. Tíz belföldi, nyolc külföldi és hat repülőposta-címlet.

– Ön már bizonyára látta fényképen.

– Láttam. Igazán szép hamisítványok vannak forgalomban belőle. Hoztam magammal kuriozitásból egy aránylag tökéletes hamisítványt, amit a londoni Dietke et Co. készített, utánzatokat gyűjtő amatőrök részére.

Kihúzott a zsebéből egy levéltárcához hasonló fehér bélyegtokot, és szétnyitotta. Különböző élénk színű bélyegek voltak sorba rakva benne, és a detektívek szájtátva nézték.

– Mennyit ér ez a sorozat?

– Ez? – Rockstein úr elgondolkozott. – Megérhet nyolc pennyt.

– Hm... És az eredeti sokkal szebb?

– Annyira nem szebb, hogy ön meg sem tudná különböztetni ettől.

– Mégis, mi a különbség a valódi és a hamis sorozat között?

– Negyvenkilencezer-kilencszázkilencven font tizenkilenc shilling, négy penny.

És nyugodtan rágyújtott egy cigarettára.

•

A kanyarban feltűnt Ain-Sallah üde pálmacsoportja, amelynek bejáratánál hatalmas benzinkút állt. Várniuk kellett, mert egy krémsárga színű kocsi tankolt éppen, és ők is benzint akartak felvenni. Mikor a beduin suhanc magasra tartva rázogatta a gumicsövet, hogy minden csepp a tartályba menjen, előkerült valahonnan egy bricsesznadrágos, rendkívül szőke nő, homlokára tolt autósszemüveggel, és fizetett.

– Good bye, Mr. Rockstein!

Mary Baker volt. A bélyegkereskedő szertartásosan bólintott.

– Szép kocsit bérelt a kisasszony.
– Sajátom.
Benjamin tűzpiros lett. Tegnap azt hazudta őnagysága, hogy a bérautó költségei miatt szeretne együtt utazni.
– Ha nem történik defekt, holnapra Taurirtban lehetünk – csevegett tovább őnagysága. – Utazott már tevén, Mr. Rockstein?
– Sajnos, a londoni Cityben, különösen, ami a bélyegszakmát illeti, ritkán nyílik alkalom ilyesmire – felelte.
– Akkor sok kellemetlen élménye lesz – mondta Mary. – A tevét azért is nevezik a sivatag hajójának, mert olykor tengeribetegséget okoz. És úgy láttam, ön nem jól bírja a tengert.
– No igen... – zavarban volt. Ugratja ez a nő? – Az embernek ilyen kirándulásnál számolnia kell a nehézségekkel, bár nem lehet olyan veszélyes ez az út, ha ön egyedülálló hölgy létére vállalkozik rá.
– Engem jó lesz, ha megkülönböztet a többi nőtől.
– Megtörtént – mondta szomorúan Benjamin.
...Később, midőn kilencven kilométerrel mentek az országúton, a krémsárga kocsi úgy vágott el hirtelen mellettük, mintha taligába sem venné a hatalmas Maybachot. Mr. Rockstein tisztán hallotta, hogy Mary autójában szól a rádió.